

Sacra Scriptura majestas non suata, sed vera, ac solida.

Mosaici Tabernaculi mystica expositione, loquens de sacrae Scripturae majestate, ita egregie: Hec tam habitum, quam vitium meretricium respicit, ut amplius placeat nucleus sub cortice, quam mendax fucus in vertice. Inaurata itaque est, quia & facie pulchra, & sensu est bona. Vide sis ibi alia ad rem presentem.

SECTIO XXVII.

Laudabilis valde, magno pretio, ac loco habenda nobilitas imata, & perantiqua, nisi vitium faderit; & quare.

859 SIVE aeternam generationem ex Paterno intellectu, sive temporariam ex Mariano utero spectes. Christi exortus nobilissimus extat, quo nobilior nullus; quandoquidem ingenta ei nobilitas, & perantiqua, innata, & perantiquae bonitati adsociata. Candor est enim lucis aeternae, speculum sine macula, & imago bonitatis illius. Hanc utique generis sui claritatem commendat Incarnata Sapientia, dum ait: Ego ex ore Altissimi prodivi primogenita ante omnem creaturam. ut ostendat, ingentiam, & antiquitatem illustrem nobilitatem laude esse dignissimam, & magni habendam, nisi faderet vitium. Et cur non gloriabuntur homines nobilitatis titulo, cum vel ipse Christus, qua homo est, claros suos nates tantopere commendet?

860 Etenim si nobilitatis originem expendamus, a Deo ipso, unico & immediato primi hominis efformatore & progenitore effluere, Christiana doctrina affirmat. Quid laudabilius? Totum Deum recogita formam divinissimam, imagine speciosa, habituque humano (ut multi credunt) conspicuum, Adami corpus ex limo terrae accuratissime elaborantem. Limus vero toties honoratur, quoties manus Dei patitur, dum tangitur, dum decerpitur, dum deducitur, dum effingitur, uti loquitur Tertullianus lib. de Resurrect. carnis. Sic homini secundum corpus datum est esse aliquid origine generosius, subtextit ille. Ut autem Deus corpus animaret, animam insufflasse dicitur, Genes. 2. 7. Inspiravit in faciem ejus spiraculum vitae. Quasi rationalis anima, pars hominis nobilior, nihil aliud esset, quam certa quaedam de substantia ipsius Dei decisa portio quasi quidam a divino pectore, aut corde halitus, imo quasi Dei viscera & cor. Sic efformatus homo apparuit ad imaginem & similitudinem Dei, nullum alium immediatum progenitorem agnoscens nisi Deum ipsum, cujus ipse formam perfecte referebat, uti filius respectu parentis. Ut enim Philo Judaeus loquens de

Adami nobilitate lib. de Nobili. Illi nemo parens, auctorque vitae nisi Deus fuit. Adamus ille est, a quo omnis patrui nobilitas descendit. Ecce tibi, qua ratione a Deo ipso originem trahat humana nobilitas, quantique momenti sit, a nobilibus parentibus ortum trahere. Nobilitas certe terreno corpori major optari non poterat, quam habere architectum, factorem, & parentem ipsum Deum: nulla gloriosior affinitas, quam animae rationis compositi, quae imaginem Dei indelebilem ferat, esse quasi conjugio longè jucundissimo, atque inseparabili copulatam. Opportunissima sunt S. Nysseni verba ex lib. de officio hominis, pro Adami nobilitate. Hominem, inquit, natura divina, cujus omnia parent imperio, ima-

ginem esse, nihil esse putandum est aliud, quam in ipsa sua Regium ei decus in ipsa creatione tributum creatione esse. Quemadmodum enim more humano, qui tributum esse. Quemadmodum enim nativa forma indicia effingunt, atque etiam purpura amictu regiam dignitatem expriment, eaque deinde suis imago numeris absoluta, ex consuetudine Rex appellatur. Ita & hominis natura sic condita, ut reliquorum creatorum domina esset propter eam, qua Regem hujus universitatis refert, similitudinem, imago quasi viva erecta est, cum qua & dignitas, & nomen archetypi communicatur.

861 Certè tanti apud Deum extat clara hominis profapia, innata & perantiqua nobilitas; ut non nisi ex nobilibus Parentibus carnem sumere, & nasci voluerit Dominus Jesus, ut claret ex catalogo progenitorum illius, secundum Mattheum & Lucam; & observant Interpretes utriusque Evangelii. Vix enim nobilis, & illustris vir fuit ab Adamo usque ad Virginem Matrem per multa annorum millia, qui non in parentem Christi vocaretur, & in cujus familiam Deus ipse non finitauerit, minime interrupta serie parentum clarissimorum, quorum ascensus in Adamo ac Deo ipso, unico & immediato Adami principio, terminatur. Sic enim habes apud Lucam 3. 23. Jesus erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius Joseph, qui fuit Heli, &c. qui fuit Adam, qui fuit Dei. Quod S. Bernardinus Senensis praclare animadvertit, qui tom. 1. Serm. 61. cum Christi, & Mariae nobilitatem ex utraque Genealogia Evangelica multis commendasset, articulo 1. cap. 1. concludit: Ut ex hoc manifestè clarescat, quod omnis nobilitas corporis concessa humano generi in Adam, a Domino principaliter data est, ut descenderet per multas generationes, & per Virginem Matrem terminaretur in Christum. Quid hoc quaeso? Cur cana, ac veneranda nobilitatis tantopere studiosus ostenditur Jesus, qui humilis, & abjectus nascebatur? Nonne magis consonum suae humilitati, & abjectioni erat, si ex obscuris parentibus nasceretur? Sane qui humilis apparere voluit, noluit ex obscuris, sed ex clarissimis progenitoribus nasci, abique ullo humilitatis suae detrimento; ut ostendat quanti apud illum sit nobilis profapia, nisi aliunde foederetur.

862 Hinc Deus maximopere gaudere videtur est nobilium obsequio, & famulatio; amat praesertim a nobilioribus honorari, & stipari. Ea propter vix natus infans a Magis Regibus adorari voluit, & oblata ab eis munera suscipere: Et procidentes adoraverunt eum, & apertis thesauris suis obtulerunt ei munera, aurum, thus, & myrrham. Matth. 2. 11. ut tantorum Principum exemplo permoti omnes ad eum adorandum Gentium nobilissimi confluerent avidè & studiosè; quo nihil ei potius & antiquius extat. Pl. 71. 11. Reges Tharsis & Insula munera offerent; Reges Arabum, & Saba dona adducent. Et adorabunt eum omnes Reges terrae. Cernas Apoc. 4. 10. ante thronum Dei & Agni procumbere humiles, coronasque suas venerabundos demittere viginti quatuor illos Seniores, Dominos, sive Reges praclarissimos, qui in circuitu sedis dicuntur esse, Deum, & Agnum proximè stipantes. Proci-

Christus non nisi ex nobilibus parentibus nasci voluit, est humilis.

Christus non nisi ex nobilibus parentibus nasci voluit, est humilis.

Luc 3. 23. Jesus erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius Joseph, qui fuit Heli, &c. qui fuit Adam, qui fuit Dei.

S. Bernardi. concludit: Ut ex hoc manifestè clarescat, quod omnis nobilitas corporis concessa humano generi in Adam, a Domino principaliter data est, ut descenderet per multas generationes, & per Virginem Matrem terminaretur in Christum.

Amat Deus a nobilioribus honorari.

Matt. 2. 11. ut tantorum Principum exemplo permoti omnes ad eum adorandum Gentium nobilissimi confluerent avidè & studiosè; quo nihil ei potius & antiquius extat.

Apoc. 4. 10. ante thronum Dei & Agni procumbere humiles, coronasque suas venerabundos demittere viginti quatuor illos Seniores, Dominos, sive Reges praclarissimos, qui in circuitu sedis dicuntur esse, Deum, & Agnum proximè stipantes.

non pauci in his senioribus temporales mundi Reges, ac Principes praeter ceteris mortalibus eminentes dignitate, & generis claritate adumbrari. Sed enim verò cur nobiles potius quam ignobiles in sui obsequium JESUS trahit & sibi adhaerere proximiores vult? Certè nulli homines sunt quantumvis obscuro, & abjecti, quorum non aestimet Deus famulitium; sed illud magis in voce habet, & pluris habere videtur, quod ei a nobilibus praestatur: horum potissimum obsequio Christus gaudet; ut ostendat quanto in pretio, & loco illi sit innotata, & verus nobilitas. Rectè proinde Sanctus Synesius lib. de regno; Nec a ratione, aut alieni est, divini quoque Numen religiosi Principis cultu, reverentiaque gaudere; eumque arcana quadam necessitudine sibi conciliari.

863 Curavit Deus ut Hebraicae Familiae propriis distinguerentur stemmatibus, sive nobilitatis insignibus, quae in vexillis militariibus singularum tribuum resplenderent. Num. 2. 2. Singuli per turmas signa atque vexilla, & domos cognationum suarum, castrametabuntur filii Israel per gyrum tabernaculi foederis. Nam praeter illa quatuor majora vexilla, & insignia populi Israelitici. Leonem, Vitulum, Aquilam, Puerum cum mandragoris, de quibus Masius Jolu. 6. 9. Burgensis ad cap. 2. Numeror. additio. 2. Prado Ezech. 1. in Commen. 1. visio. p. 2. Sectio. 2. Lorinus in Pl. 19. 6. Abulensis Num. 2. quaest. 5. Praeter illa, inquam, quatuor majora vexilla, & stemmata, singulas tribus, atque ad cujusque tribus singulas etiam familias proprium habuere stemma, ut multis docet Abulensis citatus, Vatablus & Sa. & Villalpandus tom. 2. in Ezech. p. 2. lib. 5. dist. 2. cap. 29. Proprium videlicet stemma juxta uniuscujusque tribus nobilitatem, seu natalium splendorem; quae ab stemmate nominarentur; uti apud nos Leones, Aquilarii, Figueroae, a Leone, ab Aquila, a ficulneis foliis. Neque in vexillis tantum modo per gyrum tabernaculi foederis stemmata conspiciantur; sed etiam in logio, sive rationali pectus, & cor summi Hebraeorum Pontificis condecorante, ut videtur constare ex Sap. 18. 24. Et Parentum magna in quatuor ordinibus lapidum erant sculpta. Graecè pro magna, est ὄψα, quod trophaea nobilitatis significat sive stemmata Gentilitia: quae in lapidibus auroque caelata (ut in sigillis caelari solent) gloriosae generis profapia referantur: ut putant Prado, & Villalpandus, & multi alii. Quorum igitur illorum stemmata, qui progenitorum nobilitate, & gloria erant illustres, circa se Deus habere voluit per gyrum Tabernaculi sui? Quid est quod ad pectus supremi Antiphitis Christum Dominum portendentis, insignia nobilitatis praeferrantur? Sane ut ostendat Deus quo in pretio, & loco apud illum extet generis nobilitas, praesertim si divino sint mancipata obsequio, illustrium progenitorum imagines, & titulos circa se habere voluit, & cordi ei esse, quasi monile pretiosum, quod pectus pulchrè, & luculenter exornaret, praemitteretque magnificè.

Sapi. 18. 24. Et Parentum magna in quatuor ordinibus lapidum erant sculpta.

864 Illud praesertim Deum in Nobilitatis studio, & pretium videtur induxisse; quod ex natalium splendore sublimes spiritus assumuntur ad magnifica opera perpetranda, ut mirum sit quantopere progenitorum laude mortales excitentur; juxta illud Isai. 32. 8. Princeps quae digna sunt Principe, cogitabit. Ex

Ex natalium splendore sublimes spiritus ad

Hebraeo legas, Princeps principalitates cogitabit. Id est, dignas semper sua nobilitate, fuisseque majoribus cogitationes conabitur. El Rey siempre esta pensando en realeras, no en poquedades, y vilezas. Sunt autem nobiles sanctitati, qua nihil est sublimius, perquam apti, & quasi nati: sanctitas enim veluti gemma aureo nobilis profapia annulo bellissime includitur, & inde viros ex se splendores emittit. Enitescit virtus in familia illustri. Sap. 4. 1. Quam pulchra est casta generatio cum claritate; id est, cum nobilitate; nobilitas enim claritas vel claritudo; & nobiles clari solent appellari, ut late probat, & eruditè Tiraquel. lib. de Nobilitate cap. 2. Commendatur maximopere generatio illa, in qua adsociatur virtus castitatis cum clara profapia, seu generis claritudine: commendatur, inquam, a singulari pulchritudine, quae talis ac tanta est, ut eam Interpres exclamando indicare voluerit. Quasi nobilitas novum quemdam decorem, & splendorem virtuti conculet, ut solet aurum gemmis conciliare. Homines enim Progenitorum gloria illustres, aureos seu aurum appellavit Plato in Dialog. 3. de Republica, sine. Estis, inquit, omnes in civitate tanquam fratres; sed cum Deus formaret, quicumque vestrum ad imperandum idonei nati sunt, aurum in eorum generatione ipsis admiscuit, propter quod honoratissimi sunt. Illis autem, qui ad auxiliandum, argentum: ferrum denique atque aes agricolis, & aliis opificibus. Et Sanctus Nazianzenus dixit: Aureis tu quidem, ut dici solet, parentibus natus sis.

865 Quamobrem Deus, ut Ecclesiam suam, quae tam chara ei semper extitit, vix dum natam, teneram, & infantilem eo proveheret dignitatis & lucis, ut nihil in populis haberetur mirabilius & illustrius; primam ad hoc totius orbis nobilitatem elegit, quae eam non solum divitiis, sed pietate & religione, exemplisque luculentissimis educaret. Hoc illud est Isai. 49. 23. Erunt Reges nutritii tui, & Regina nutrices tuae. Et cap. 60. 16. Ponam te in superbiam saeculorum: id est, eximia eris, Ecclesia, admodum illustris, & eximia. Nam super lac Gentium, & mamillam Regum lactaberis. Certè ut Ecclesia ad hanc eximiam celsitudinem perveniret, sublimesque spiritus sibi assumeret, & quasi innatam nobilitatem, promitterit futuros ejus nutritios Reges, ac Principes, qui facultatibus suis, ac nobili pietate, prorsus atque impensis, studiis, quasi lacte molliissimè, ac liberalissimè Ecclesiam nutrant & fovant, non aliter ac solent nobiles feminae lactare & fovere infantulos, qui cum lacte mores etiam haurire solent, & generosos spiritus, ut observant Philosophi, & de Bernardi genitrice Guilielmus lib. 1. cap. 1. Cum lacte materno materni quodammodo boni infundens filius naturam.

866 Per candelabrum illud ab Angelo Zachariae demonstratum, Ecclesiam Christianam, ejusque splendorem & sanctitatem praesignari, communis est antiquorum Interpretum apud nuperos expositores sententia. Zachar. 4. E-rat imprimis ex nobiliori materia aurum totum. Deinde lampas ejus super caput ipsius, illustrius Christi Domini typus extitit. Septem lucernae ejus super illud, justos omnes, qui nobili virtutum splendore in Ecclesia fulgent, portendebant. Sed unde, quaeso, tantus huic candelabro splendor? Unde lucernis

opera mirifica assumuntur. Isai. 32. 8.

Nobilitas virtuti splendorem conciliat, ut aurum gemmis.

Nutritios Ecclesiae nobilissimas Reges.

Isai. 49. 23.

Ecclesia splendor a nobilibus pietate illustris.

Zachar. 4.